

El amor brujo

DILLUNS, 28.05.2018 – 19.00 h
Palau de la Música Catalana
Sala de Concerts
Tardes al Palau

Gemma Humet, veu
Orquestra de Girona

Cláudio Suzin, piano
Xavier Puig, director

I

Agustí Borgunyó (1894-1967)

Suite ibèrica

20'

Aragón (jota)

Andaluza (saeta)

Galicia (danza)

Castilla (paso doble)

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Tres postals il·luminades

10'

Postal de Provença

Postal de l'Havana

Postal de Nova York

II

Manuel de Falla (1876-1946)

El amor brujo (versió original de 1915)

35'

Cuadro Primero

Introducción y escena

Canción del Amor dolido

Sortilegio

Danza del fin del día

Escena (El Amor vulgar)

Romance del pescador

Intermedio

Cuadro Segundo

Introducción (El fuego fátuo)

Escena (El terror)

Danza del fuego fátuo

Interludio (Alucinaciones)

Conjuro para reconquistar el amor perdido

Escena (El amor popular)

Danza y canción de La bruja fingida

Final (Las campanas del amanecer)

«Per la negror dels núvols,
el verd vellut de l'ànec.
Mai no ha segat les bogues
el ganivet de l'aigua.
Pel llot, entre ranuncles,
no reconec petjades.
Un batec d'ales torba
un silenci d'escames.
L'agró, llunyà, devora
la temorenc carpa.
Cucs cecs a sota terra
i a dins de les entranyes.
Em nego a la llacuna
de solitud que em salva.»

Narcís Comadira,
Llacuna

Folklorismes

L'any 1907 Manuel de Falla es trasllada a París. En principi, hi preveu una estada curta, però l'ambient intel·lectual i artístic d'una ciutat, en aquell moment, en plena ebullició, fa que acabi instal·lant-s'hi sis anys, durant els quals refinà el seu llenguatge musical i creà algunes de les composicions més importants de la seva trajectòria. Paradoxalment, és a França, i gràcies al seu contacte amb compositors com Debussy o Fauré, on aprofundeix en el folklore andalús. Una via creativa que assolirà el seu clímax amb la composició d'*El amor brujo*.

L'encàrrec li arriba a la seva tornada a Espanya. El projecte inicial és una col·laboració amb la *bailaora* Amparo Argentina, per a la qual escriu una primera versió de l'obra. Afortunadament, l'estrena és un relatiu fracàs, motiu pel qual Falla decideix refer l'obra, tot convertint-la en un ballet amb intervencions vocals i gran orquestra que esdevindrà una de les composicions més importants del seu catàleg i de la música espanyola de tots els temps. La història narra l'obsessió de la protagonista, Candela, per un amant ja mort, del fantasma del qual s'acabarà finalment alliberant per consumir l'amor del seu pretendent, Carmelo.

Gran admirador de Falla, Montsalvatge té un tractament del folklore ben particular en crear el que s'ha anomenat *antillanisme*, un estil basat en una estilització de ritmes i melodies llatinoamericanes que té el seu màxim exponent en les famoses *Cinco canciones negras*. Aquest estil es percep clarament en la segona de les tres peces que componen *Tres postals il·luminades*, dedicada a l'Havana, i en la qual retrobem la fascinació de Montsalvatge per l'havanera. Les altres peces d'aquest preciós tríptic estan dedicades a dues de les cultures musicals que sempre van fascinar el compositor gironí: la francesa, mitjançant la "Postal de Provença", i, amb la "Postal de Nova York", la nord-americana. La idea i el títol provenen de les antigues postals que es dissenyaven –il·luminaven– a mà abans de l'aparició de la policromia impresa i que Montsalvatge, gran amant del disseny, estimava especialment.

El cas d'Agustí Borgunyó, compositor massa poc conegut entre nosaltres, és ben diferent. Va marxar de Sabadell als Estats Units essent molt jove, i hi va desenvolupar el gruix de la seva carrera col·laborant, entre d'altres, amb Xavier Cugat o Paul Whitman, per acabar sent professor a la prestigiosa Juilliard School, a Nova York, mentre escrivia una quantitat ingent de sardanes. A partir del 1934 inicia una col·laboració amb l'emissora de ràdio americana WOR, que li encarrega diverses composicions de marcat caràcter hispànic, molt de moda entre el públic americà. Una d'aquestes peces és *Suite ibèrica*, que troba les seves arrels en l'estil de Falla filtrat per l'impressionisme francès i incorporant-hi, igualment, la característica brillantor orquestral a l'americana.

Antoni Colomer

L'Orquestra de Girona
compta amb el suport de:

Diputació de Girona

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

INAEM
INSTITUTO NACIONAL DE ARQUITECTURA

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

PROPER CONCERT

Cançó d'amor i de guerra

DILLUNS, 11.06.18 — 19.00 h

Sala de Concerts

Marta Mathéu, soprano (Francina); Roger Padullés, tenor (Eloi); Joan Garcia Gomà, baríton (avi Castellet); Laura Escudé, soprano (Catrina); Ricard Sabata, tenor (Baldiri); Ezequiel Casamada, tenor (Horaci); Dani Codina (Ferran); Ferran Frauca (mestre Andreu / recitair)

Polifònica de Puig-reig; Josep Maria Conangla i Emmanuel Niubó, directors
Simfònica de Coblà i Corda de Catalunya
Francesca Masclans i David Cuspinera, direcció d'escena
Francesc Cassú, direcció musical

Martínez Valls: *Cançó d'amor i de guerra*

Preu: 22 euros